

På slutningen af vinteren 1973 var medarbejderstaben vokset til ca. 30 mennesker, fordelt mellem nr. 6 og nr. 10. Sikke en vækst. Fra 4 ansatte i marts 1969 til 30 knap 4 år efter. Det kunne være svært at følge med. Værre var det dog, at jeg i løbet af vinteren var begyndt lovlig tit at føle, at jeg boede i et hjørne af fabrikken.

Jeg havde det helt ok med mit 3 dages arbejde på kontoret. Men fritiden, eller den såkaldte fritid? Der var altid en masse renderi forbi vores vinduer, fordi folk gik fra den ene bygning til den anden. Mange chauffører i lastbilerne ringede på i vores hus, fordi det ikke lige var indlysende, hvor de ellers skulle henvende sig. I det hele taget var der en evig trafik af både mennesker og biler omkring os. Nu kunne man jo tro, at der dog var fred og ro efter fyraften. Men nej. Der var ustandselig nogen, der arbejdede over, og Stig arbejdede ufatteligt meget. Også om lørdagen blev der arbejdet, såvel af Stig som af andre. Når Stig endelig havde fri, kunne man være sikker på, at der kom forstyrrelser, fordi nogen ringede på og spurgte om dit eller dat, og så skulle han måske lige derover o.s.v, o.s.v. Så det med privatliv var det så som så med.

(Uddrag fra Kirsten Knudsens erindringsbog: Glimt fra livet som iværksætterfamilie i Greve, side 47-48).